

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 10/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Helenou Knopovou, advokátkou, Štúrova 20, Košice, proti postupu Mestského súdu Košice v konaní sp. zn. K2-38Er/147/2009 v časti konania o zastavení exekúcie takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. decembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v označenom konaní v časti týkajúcej sa zastavenia exekúcie. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, sťažovateľke priznal finančné zadostučinenie 20 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka má postavenie povinnej v označenom exekučnom konaní. Na základe upovedomenia o začatí exekúcie sp. zn. EX 218/08 z 9. marca 2009 vykonáva súdna exekútorka voči sťažovateľke exekúciu na vymoženie pohľadávky v prospech oprávneného. Sťažovateľka podala 9. apríla 2009 námietky proti exekúcii a návrh na zastavenie exekúcie. Súdna exekútorka 17. apríla 2009 námietky sťažovateľky predložila Okresnému súdu Košice II. Dňa 14. mája 2009 podal oprávnený návrh na pripustenie zmeny v osobe oprávnenej osoby. Súdna exekútorka tento návrh predložila okresnému súdu 19. mája 2009.

3. Okresný súd uznesením z 23. apríla 2010 rozhodol o zamietnutí námietok proti upovedomeniu o začatí exekúcie. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka 18. mája 2010 odvolanie.

4. Uznesením z 8. apríla 2011 okresný súd rozhodol o pripustení zmeny účastníka exekučného konania na strane oprávneného. Proti tomuto uzneseniu podala sťažovateľka odvolanie.

5. Mestský súd uznesením zo 7. júna 2024 rozhodol o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu z 23. apríla 2010 tak, že námietky sťažovateľky proti exekúcii zamietol. Ďalším uznesením v ten istý deň rozhodol aj o odvolaní proti uzneseniu z 8. apríla 2011, a to tak, že pripustil zmenu účastníka exekučného konania na strane oprávneného.

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta neprimeranú a neodôvodnenú dĺžku exekučného konania. Mestský súd (predtým okresný súd) o podaných námietkach proti exekúcii rozhodoval počas obdobia viac ako 15 rokov. Rovnako súd o sťažovateľkou podaných odvolaniach proti uzneseniam okresného súdu rozhodol až po 14, resp. 13 rokoch. Exekučný súd žiadnym spôsobom nereagoval ani na súdnu exekútorkou opakovane podané urgencie, ktorými sa dožadovala rozhodnutia o sťažovateľkou podaných odvolaniach proti uzneseniu o zamietnutí námietok proti exekúcii a uzneseniu o pripustení zmeny na strane oprávneného. Podľa sťažovateľky nečinnosťou exekučného súdu jej vznikla neprimeraná majetková ujma, keďže súdna exekútorka nemohla predmetnú pohľadávku vymáhať. Sťažovateľka považuje exekučnú vec za právne a skutkovo jednoduchú. Z jej strany nedošlo k správaniu, ktoré by odôvodňovalo záver, že akýmkoľvek spôsobom prispela k prieťahom v napadnutom exekučnom konaní.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010). Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v kontexte ustanovenia § 124 zákona o ústavnom súde predstavuje tzv. „iný zásah“ (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03, III. ÚS 646/2021). Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 116/02, IV. ÚS 637/2013, II. ÚS 176/2019). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou ESLP (rozsudok ESLP z 3. 3. 2009 vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05).

9. Ústavný súd vo vzťahu k okolnostiam tejto veci konštatuje, že špecifikom exekučného konania (napr. II. ÚS 349/2017, IV. ÚS 60/2018, III. ÚS 295/2021) je, že exekučné konanie je spravidla „v rukách“ súdneho exekútora a exekučný súd v rámci exekučného konania koná a rozhoduje len na základe procesných návrhov účastníkov exekučného konania, resp. súdneho exekútora, preto namietat' porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

je možné na ústavnom súde vo vzťahu k exekučnému súdu len vtedy, ak tento má reálne o čom rozhodovať. Teda postavenie exekučného súdu vo vzťahu k vykonávaniu kontroly nad exekúciou sa obmedzuje len na rozhodovanie o čiastkových návrhoch účastníkov exekučného konania tak, ako sú presne vymedzené v jednotlivých ustanoveniach Exekučného poriadku. Po právoplatnom rozhodnutí exekučného súdu v konkrétnej veci, t. j. o jednotlivom návrhu v rámci exekučného konania, sa jeho ingerencia do exekučného konania končí, až kým znovu nevznikne potreba, aby v exekučnom konaní opäť rozhodoval ako exekučný súd.

10. Sťažovateľka namieta porušenie označených práv postupom mestského súdu a okresného súdu s poukazom na celkovú dĺžku napadnutého exekučného konania. V posudzovanom prípade je zrejmé, že okresný súd v roku 2010 rozhodol o zamietnutí námietok sťažovateľky proti exekúcii a návrhu na zastavenie exekúcie a v roku 2011 rozhodol o pripustení zmeny na strane oprávneného. O podaných odvolaniach sťažovateľky proti týmto rozhodnutiam okresného súdu rozhodol mestský súd (až) 7. júna 2024. Ústavný súd z obsahu ústavnej sťažnosti a skutočností overených na mestskom súde považoval za preukázané, že konanie na mestskom súde je právoplatne skončené uzneseniami zo 7. júna 2024, ktoré nadobudli právoplatnosť 2. júla 2024.

11. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená, už nedochádzalo k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd takúto sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. II. ÚS 55/02, IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, II. ÚS 464/2018). Napriek tomu, že napadnuté exekučné konanie, pokiaľ ide o dĺžku rozhodovania o námietkach sťažovateľky, neprebiehala v súlade s požiadavkou na postup súdu bez zbytočných prietáhov, sťažovateľka sa so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd obrátila v čase, keď už tento prostriedok nápravy vo vzťahu k označenému konaniu mestského súdu nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel (obdobne I. ÚS 572/2017, II. ÚS 433/2018, II. ÚS 36/2021, II. ÚS 464/2021).

12. Keďže sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a zodpovedajúcemu právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu v konaní, ktoré bolo na exekučnom súde pred doručením jej ústavnej sťažnosti ústavnému súdu skončené vydaním uznesenia, ktoré je právoplatné (2. júla 2024, pozn.) a vykonateľné, je zrejmé, že v čase predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti na ústavnom súde tvrdené porušovanie sťažovateľkou označených práv už netrvalo.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky podanú 10. decembra 2024 podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. januára 2025

Robert Šorl
predseda senátu